

Danny, nu nog heel gelukkig

Het leven van licht verstandelijk beperkten verandert ingrijpend, als de voorgenomen bezuinigingen doorgaan. Ouders en professionals houden het hart vast. „Een kind laat je toch ook niet alleen?”

door Ondine van der Vleuten

Dinsdag is voor Danny: chips en cola light

Danny Dingemanse houdt veel van auto's en vrachtwagens vooral. Zo weet hij dat de bibliotheek tien fotojaarboeken Truckstar heeft. En elke pagina kent hij uit zijn hoofd. Iedere dinsdag gaat Danny met begeleidster Coby naar de bieb, een nieuwe jaargang halen, 's Middags bladert hij er in, als hij op de bank bij Coby chipjes zit te eten. Het hoogtepunt van de dag. „Chips eten! Met cola light!”

In zijn agenda staat wat er elke dag op het programma staat. Maandag en donderdag: Pitteperk, waar hij koeien voert. Om 12 uur: eten - een pictogram van een bordje met mes en vork er naast. Op vrijdag: meewerken bij Mediamarkt.

Danny is geabonneerd op Truckstar, een magazine over vrachtwagens. Een tekening van een brief betekent dat er een nieuwe in de bus valt. Danny - 25 jaar, zijn bloes vol speldjes van carnaval - zit aan tafel in de huiskamer van WMZO in Middelburg. Naast zich, een tas vol cd's: Henk Wijngaard, Marianne Weber, Kinderliedjes voor Jong en Oud. In zijn kamer nog meer cd's, en overal afbeeldingen van vrachtwagens en trucks.

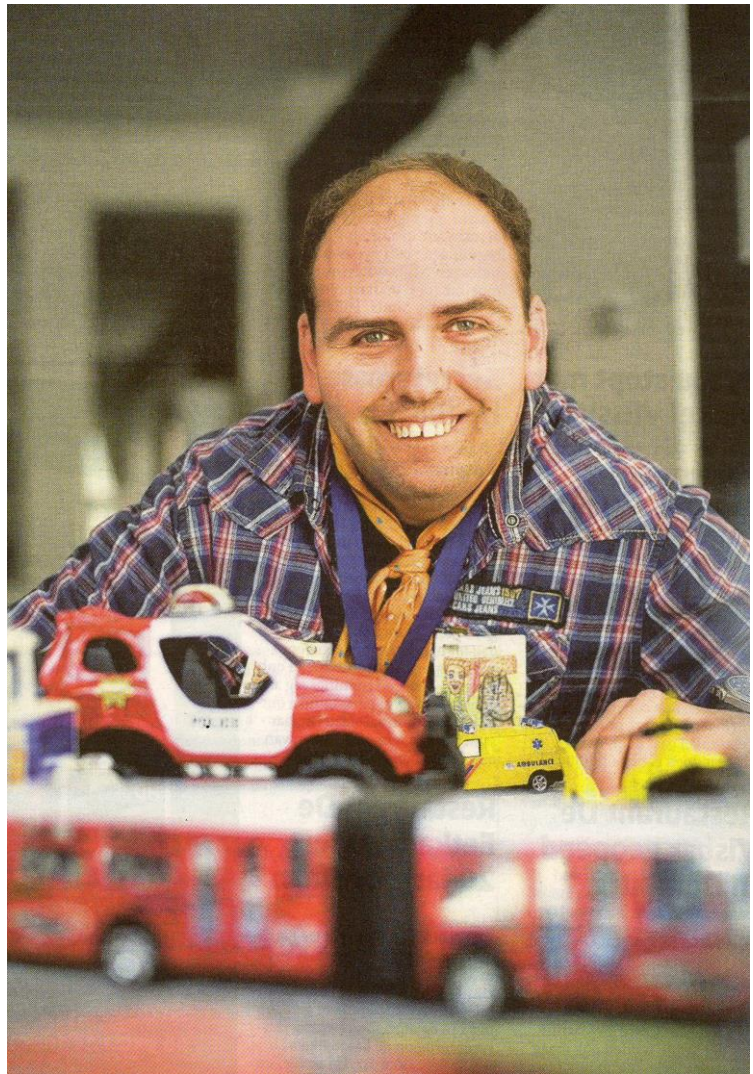
Kussentjes van Feyenoord, een gebreid kussen van een boer op z'n tractor, een enorme ghettblaster en een keyboard. Niet dat Danny zelf op het keyboard spelen

kan, maar hij kan prima aan de knopjes draaien. „Sociaal-emotioneel is hij een kleuter”, verklaart zijn moeder. En daarom woont Danny niet bij zijn ouders, maar in WMZO: W(onen)M(et)Z(org en)O(ndersteuning), een Middelburgse woongroep voor jonge mensen met een beperking, opgericht door de ouders van die mensen. Al het geld dat de bewoners volgens hun zorgzwaartepakket krijgen, gaat in één pot. Daarvan kopen de ouders zorg in. Alleen het beste is goed genoeg, want dat is wat ouders voor hun kind willen.

Voor Danny betekent dat: begeleiding, van uur tot uur. Want alleen, kan hij niets. „Zou je een kleuter een dag aan zijn lot overlaten?”, vraagt zijn moeder retorisch. Nou dan.

Danny is niet de enige bewoner van WMZO die uit 'blokjes' bestaat: officieel volwassen, sociaal-emotioneel drie jaar oud, qua zelfredzaamheid misschien 6. De bewoners hebben zorgzwaartepakketten van 4 tot en met 6. Bovendien hebben ze bijkomende problemen: autisme, chronische ziekten, paniekaanvallen, noem maar op. Vrijwilligers kun je niet met dit soort zorg belasten, zegt de moeder van Danny.

Helaas is er nu al niet genoeg geld om alle begeleiding in te kopen die nodig is. Dagbesteding is goedkoper dan bij WMZO zijn, maar door Danny 's zwakke gezondheid kan hij niet elke dag naar de dagbesteding. Een paar keer per jaar is Danny langer ziek. Dan is er geen geld om te zorgen dat er overdag iemand op WMZO is. Danny 's moeder heeft dan geen andere keus dan te stoppen met werken. Het is niet altijd zo geweest. Een paar jaar geleden, toen WMZO werd opgericht, waren de budgetten ruimer. Een potje met geld van acht bewoners was in principe genoeg om alles draaiend te houden. Nu zijn er negen bewoners - er wordt naarstig gezocht naar een tiende - en lukt het amper. Eén weekeind per maand gaan alle kinderen naar huis, om kosten te besparen. Alles wat aan geld binnenkomt wordt hier aan zorg besteed. Hanny Dingemanse: „Al het werk dat managers of bestuurders normaal bij een instelling doen, doen de ouders hier. Dat scheelt jaarlijks ruim een ton.”

Danny Dingemanse met zijn trucks. Foto Mechteld Jansen

Al het werk dat bestuurders normaal bij een instelling doen, doen de ouders

Hanny Dingemanse